

גנזי המלך

קובץ שבועי בעניני יהדות מהוצאת **ארבע כנפות** 73

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 03-6762226 מופץ בכל הארץ ב-90,000 עותקים

'רחמנא ליבא בעי'

נקודה אחת הקב"ה רוצה מהבן אדם - אמת מתוך הרצאותיו של הרב אמנון יצחק

את כל העבירות? השקר. אנחנו נסמכים ונשענים על השקר שנוכל להסתיר דברים, לטייח וככה אנחנו מרמים את עצמנו. אנחנו מתרחקים מן הטובה האמיתית שהתורה נותנת לנו, תורת אמת.

חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת. מי שרוצה לזכות לחיי אמת בעולם העליון צריך להיות איש אמת. אבל זה קשה. מי שלא הורגל לא שם לב אפילו כמה הוא משקר ויותר מכל כמה הוא משקר את עצמו. הוא משקר שהוא לומד מספיק והוא יודע מספיק, הוא לא צריך לשמוע מזה ולא מזה ואין לו ממי ללמוד, הוא משקר את עצמו על ימין ועל שמאל וחושב כל מיני מחשבות שה"תלבושת" תגן עליו ויגדל זקן ארוך ואז הוא יראה כמו רבי גדול וכל מיני דברים מדומיינים שאדם חי אתם.

נקודה אחת רוצה הקב"ה מן האדם - אמת.

בסנהדרין (קו): 'הקב"ה ליבא בעי, דכתיב: **נַדְּרָהּ לְלִבְבִי**' (שמואל טז ז) הקדוש ברוך הוא רוצה את הלב של הבן אדם. שם נמדד האדם. לא בהופעה החיצונית ולא במעשים החיצוניים, אלא בקיום רצונו יתברך באמת.

נלמד משאול המלך שאמר עליו חז"ל (יומא כב): '**כִּן שְׁנֵה שְׂאוּל בְּמַלְכוֹ**' (שמואל א יג א) אמר רב הונא: **כִּבְּן שְׁנֵה, שְׂאוּל טַעַם טַעַם חַטָּא**, 'ובכל זאת צועק עליו הנביא בשם ה': **וַתַּעַט אֶל הַשָּׁלַל וַתַּעַשׂ הָרַע בְּעֵינֵי ד'** (שמואל טו יט) **יַעַן מְאִסָּה אֶת דְּבַר ד' וַיִּמְאָסָה מִמֶּלֶךְ**. (שם כג) ובצל שהוא דק מן הדק, היה פה צד של

"חשבתי שלא תשים לב". "רגע", שואל הקונה "אז מה, אתה גנב?" משיב בעל החנות: "כן!".

היה שם עוד קונה. אמר הקונה הראשון לשני: "שמעת?" שואל הקונה השני: "רק רגע, גם ממני גנבת?" אמר לו האיש: "כן!". התחילו לרדוף אחריו. עזב את החנות. הבין האיש שהוא לא

יכול להמשיך לנהל את החנות, אם הוא ימשיך להפקיע מחירים. רק אז הוא הבין שהוא לא יכול לגזול יותר, כיון שהוא נשבע בנקיטת חפץ שלא יוכל לשקר. והוא צריך להגיד רק את האמת. וכך בכל עבירה. אם הוא יעשה איזושהי עבירה וישאלו אותו עשית? הוא חייב להגיד, כן! ואז הוא יתבזה ויתגנה לעיני כל הבריות.

מה "מחזיק אותנו" כשאנחנו עוברים

פעם אחת בא אדם אצל רבו ואמר לו: "כב' הרב, אני אומר לך את האמת, יש לי בעיה - אני גזלן. יש לי מכולת וכל מי שבא לקנות אני "מעגל" לו את המחיר כלפי מעלה. אולי זו מחלה, אבל אני יכול להתגבר עליה ורוצה אני דרך תשובה". אמר לו הרב: "אין בעיה. תתחרט על כל מה שעשית, תזכור ממי לקחת, תשיב להם את כספם ואם אתה לא זוכר, אז יש דרך תשובה לתת לצורכי רבים ומכאן ולהבא תתחייב שאתה לא גוזל יותר ותאמר ויודי: **אָנָּה ד' חָטָאתי, עוֹתִי, פְּשַׁעִי**...' ויותר לא אגזול". אמר היהודי: "בסדר".

אחרי שבוע חזר בעל החנות: "כבוד הרב אני ממשיך לגזול. עשיתי מה שאמרת, זה לא החזיק מעמד. תן לי דרך לתשובה". אמר לו הרב: "אתה יודע מה? יש דרך אחת. אתה תתחייב לי בשבועה חמורה ובנקיטת חפץ, שאתה לא תשקר". אמר לו האיש: "אבל כבוד הרב, אני לא שקרן, אני בא ומספר לך מעצמי את האמת שאני גזלן ואם הייתי שקרן, לא הייתי מספר. אני אומר לך את האמת - אני גזלן". אמר לו הרב: "הבנתי, אבל בכל אופן תתחייב שלא תשקר". אמר לו: "בסדר!". התחייב בשבועה ובנקיטת חפץ.

בא אליו הקונה הראשון ושאל: - "כמה עולה יוגורט?" ענה לו: "שני שקלים". הבן אדם שואל אותו: "סליחה, זה לא עולה רק שקל 95 א"ג. האם לא מגיע לי עודף?" אמר לו החנוני: "כן, אני לא משקר, זה באמת עולה שקל 95 אג'". שואל אותו הקונה: "אז למה לא החזרת לי עודף?" משיב בעל החנות:

תפילה

'אהבה רבה'

בברכה זו נאמר 'אֲבִינוּ מְלִכֵנוּ', 'אֲבִינוּ', 'הָאֵב' כנגד ג' אבות. שיזכור לנו כי בחר בנו בעבורם

הרב יוסף ירושלמי
מיוחד ל'גנזי המלך'

אהבה רבה אהבתנו

כתב הרוקח: יש בברכה זו ג' אבות: 'אֲבִינוּ מְלִכֵנוּ', 'אֲבִינוּ', 'הָאֵב', כנגד ג' אבות שיזכור לנו כי בחר בנו עבורם, "ותחת כי אהב את אבותינו ויבחר בפרעו אחריו ויצאנו בכחו הגדל ממצרים" (דברים ד' - ל"ז) לכך כתוב גם ג' רחמים: 'רַחֲמֵינוּ', 'הַרְחֵם', 'רַחֵם'.

זִתְן בְּלִבְנוּ לְהִבִּין וְלִהְשִׁיבָה, לְשִׁמְעָה, לְמַד וְלְמַד.

מובא ב'חפץ חיים' על התפילה: כל יום אנו מבקשים בקשה זו ושוב למחרת ומיד שוכחים שבקשנו מהקב"ה דבר זה. משל למה הדבר דומה. לעני אחד שמצבו היה דחוק ביותר, פנה אל עשיר ובקש הלוואה של חמישים זהובים לפתיחת

מסחר שיכול להצילו ממצבו הדחוק. אמר לו העשיר כרגע אין לי סכום זה לעת ערב תחזור ותקבל את הסכום בכבוד. אותו ערב המתין העשיר לשואו וחשב שמא נאנס אותו עלוב. למחרת שוב נפגשו ושוכ תינה את בקשתו לחמישים זהובים לצורך המסחר, אך העשיר תמה מדוע לא הגיע בערב? וסיכם איתו שיבוא בערב ויקבל את ההלוואה בכבוד רב. בערב המתין העשיר לבוא העני ולא יצא מביתו, אלא שוב העני לא הופיע. למחרת נפגשו שניהם והעני התחיל לתנות את צרותיו ובקש הלוואה לחמישים זהובים לפתיחת עסק וכו'. עצר אותו העשיר ונזף בו ששקרן הוא המתעתע את הבריות ובגללך בזבזתי שעות רבות של המתנה בביתך ולא באת לקחת את ההלוואה.

עמכם דברים" (הושע יד ג). הדברים שאתם מבקשים - אל תשכחו. ואז "ושוכו אל ד' " (שם) - תבוא התשובה בשלמות. ■

תשובה

לחיות כבעל תשובה

תשובה לפני המות, באופן שאם היה האדם ממשיך לחיות - לא היה חי לפיה - אינה תשובה

לא רצה "לחיות" בתשובה. וזו כלל אינה תשובה!

ואמרו חז"ל (יומא פ"ו): 'כדתניא, וְאֶהְבֶּתְךָ אֶת ד' אֱלֹהֶיךָ', (דברים ו' ה) שיהא שם שמים מתאהב על ידך, שיהא קורא ושונה ומשמש תלמידי חכמים ויהא משאו ומתנו בנחת עם הבריות, מה הבריות אומרות עליו: "אשרי אביו שלמדו תורה, אשרי רבו שלמדו תורה. אוי להם לבריות שלא למדו תורה, פלוני שלמדו תורה - ראו כמה נאים דרכיו,

כמה מתוקנים מעשיו" עליו הכתוב אומר (ישעיהו מ"ט): "וַיֵּאמֶר לִי עֲבָדִי אֶתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר".

כולנו הרי זרע אברהם יצחק ויעקב, בטוחים אנו בכל לבנו שאם נעמוד בפני נסיון ונצטרך למסור את נפשנו על קדוש ד' - בודאי נסכים לכך ונמות בשמחה על קדוש ד'. והנה, אמנם זו מעלה גדולה ונשגבה, אך נשאל נא לעצמנו: למות על קדוש ד' מוכנים אנו, אך כלום חשבנו פעם שאפשר "לחיות" על קדוש ד'?

אלא, שכפי שנתבאר, קודם שאדם נפרד מהעולם הזה הוא מוכן לותר על כל תאוותיו ואף לסכול יסורי מיתה על קדוש שמו יתברך, כיון שהוא יודע שרגעיו בעולם הזה ספורים וההתמודדות הנה חר פעמית. אבל לחיות חיים של התמודדות כנגד התאוות, של שימת לב לקדוש את שמו יתברך זוהי התמודדות מתמשכת. לזה צריך האדם להיות בדרגה גבוהה בהרבה. ■

שו"ת חברותא

'גנזי המלך' מציג שאלות מעשיות שיש להן מענה בדפים הנלמדים במסגרת 'הדף היומי', עם ביאור 'חברותא'. למותר לציין שאין לסמוך על הנאמר בו לפסיקת הלכה.

איסור פתיחת מטריה בשבת ובחג

התורה אין איסור בזה).

פירוש הרי"ף

הרי"ף מפרש, שכאן מדובר באופן שאין לה גג טפח, ומטעם זה היא אהל עראי שאינה אסורה אלא מדרבנן, אך אם הטלית פרוסה באופן שיש בגג טפח הרי היא אהל קבע ויש בה איסור מדאורייתא. אמנם ברש"י אי אפשר לפרש כדברי הרי"ף, שהרי לעיל שנינו: 'הגורד והמשמרת, כילה וסכא גלין לא יעשה ואם עשה פטור אבל אסור', ופרש"י:

'כילה - שיש בגגה טפח'. הרי שאף שיש בגגה טפח אם עשה פטור, אבל אסור.

(ולדברי הרי"ף על כרחינו לומר שמדובר בכילה שאין בגגה טפח עיין בר"ן בפירושו על הרי"ף ובביאור הלכה שט"ו ס"ח ד"ה: שאין בגגו).

ביאור דעת רש"י

האחרונים ביארו בדעת רש"י שהחילוק

מערכת 'חברותא'
מיוחד ל'גנזי המלך'

שבת דף קלח ע"א

שאלה: רצוני לברר מהו האיסור בפתיחת מטריה בשבת וחג?

תשובה: ברף קל"ח ע"א 'תני רמי בר יחזקאל, טלית כפולה לא יעשה ואם עשה פטור אבל אסור'. ופירש"י 'טלית כפולה לא יעשה - לשטוח טליתו על גבי ארבע יתירות לישן תחתיה, וראשו מתכפלין לכאן ולכאן לצד הארץ והוא ליה לכתלים להגן מן החמה, דהוי אהלא' (כלומר שלא יפרוס טלית על גבי ארבעה יתירות וראשיה נכפלים לכאן ולכאן לצד הארץ, שהם ככתלים שמגינים מן החמה והרי הם כאהל).

ולא נתבאר בדברי רש"י מהו הטעם שהוא פטור, אבל אסור (דהיינו שמן

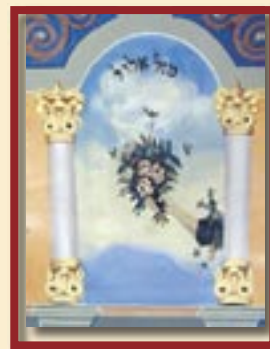
אלול

"אריה שאג"

ארי"ה - ראשי תבות: אלול, ראש השנה, יום כפור, הושענא רבה. שזהו הזמן המוכן לשבים

האדם בכל החדש ב'תשובה ותפלה וצדקה', כמו שנרמז בפסוקים הנ"ל, שהם המעבירין את רוע הגזירה. כתב בספר מטה משה: ארי"ה ראשי תיבות: 'אלול' 'ראש השנה' 'יום כפור' 'הושענא רבה' ונאמר: "אריה שאג מי לא יירא" (עמוס ג ח), כלומר שאלו הזמנים שהחדש הזה הוא זמן מוכן לשבים, לכן הירא דבר ה' בכל החדש הזה ישב קודם סעודתו וקודם שינתו וישתומם ויפשפש במעשיו להתוודות עליהם ושב ורפא לו. ■

שקרוב אלינו הקב"ה והתפילה רצויה ומתקבלת בימים אלו. וכן מה שנאמר: "איש לרעהו ומתנות לאבינים" (אסתר ט כב) - ראשי התיבות אלול, ליתן רמו על קיום מתנות לעניים ואביונים בחדש אלול. ועל כך כתב בספר 'חיי אדם' שלכן ירבה

כתבו הקדמונים, נאמר: "ומל ד' א-לקיך את לבבך ואת לבב זרעך" (דברים ל ו) - ראשי התיבות אלול, לומר להרבות בתשובה בימים אלו ועל כך נהגו להשכים ולהתפלל סליחות מר"ח אלול ואילך. וכן מה שנאמר: "אני לדודי ודודי לי" (שיר השירים ו ג) - ראשי התיבות אלול, לומר

דבר יום ביומו

הרב יוסף הלפרין
מיוחד ל'גנזי המלך'

הלכות תפילין

קצור דינים מ'משנה ברורה'

לחלוץ התש"ר ביד שמאל, להראות שקשה עליו חליצתו. ואם הוא איטר יד, שכל מלאכתו בשמאלו, חולץ בימינו. (סימן כ"ח סק"ו). ■

לב. מנהג החכמים; לנשק התפילין בשעת הנחתן ובשעת חליצתן. (סימן כ"ח סעי' ג) לב. יש מן החכמים שהיו נוהגין

לא. צריך לחלוץ התש"ר מעומד. וכן הסרת הכריכות של האצבע. ולמנהגנו, שמניחין הש"י ג"כ מעומד, צריך ג"כ לחולצן מעומד. (סימן כ"ח סעי' ב' סק"ו)

פרשת כי תצא

”מוצא שפתיך תשמר ועשית
כאשר נדרת לד' א-לקיך...”

על פי הגמרא: לפני שהאדם יורד לעולם, משביעים את הנשמה שלו:
’תהי צדיק’. אומר השל”ה הקדוש: שעל זה באה אזהרת הכתוב

הרה"ג שלמה ליונשטיין
מיוחד ל'גנזי המלך'

”לא יהיה כלי גבר על אשה ולא ילבש
גבר שמלת אשה כי תועבת ד'... עשה
אלה” (דברים כ”ב, ה).

האם יעל אשת חבר הקיני היתה
יהודיה או גויה?
סיסרא ברח מהקרב ובא אל האהל
של יעל. היא הרגה אותו עם יתד עץ
של האהל ולא לקחה חרב, מפני שכתוב
בפרשה: ”לא יהיה כלי גבר על אשה”
והכונה לכלי נשק. בשירת דבורה נאמר
על יעל: ”תברך מנשים יעל אשת חבר
הקיני, מנשים באהל תברך” (שפטים ה
כד) ואומר התרגום: ”קיימה מה שכתוב
בתורת משה שלא יהיה כלי גבר על אשה
והרגה אותו עם יתד ולא עם חרב”.

”לא יבא עמוני ומואבי בקהל ד' גם
דור עשירי לא יבא... עד עולם: על דבר
אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים בדרך
בצאתכם ממצרים ואשר שכר עליך את
בלעם בן בעור... לקללך” (דברים כ”ג ד'
ה-)

האם עקב שני התנאים - 'לא יבא
עמוני ומואבי בקהל ד', או שמספיק
תנאי אחד?

כתוב בגמרא (סנהדרין ק”ג:): 'עשן
המערכה (של המשכן בשילה) ועשן פסל
מיכה מתערבין זה בזה, בקשו מלאכי
השרת לדחפו, (היו מלאכי השרת
מבקשים להמית את מיכה) אמר להן
הקב”ה: ”הניחו לו, שפתו מצויה לעוברי
דרכים”. הוי אומר: שאפילו על עון ע”ז
ד' מאריך אפו, אם פיתו של החוטא מצויה
לעוברי דרכים! המואבים החטיאו את
ישראל בע”ז של פעור. ואם לכל הפחות
היה מתקיים בהם: 'שפתו מצויה לעוברי

דרכים', לא היה מגיע להם שנתעב אותם,
אבל עתה, כאשר; ”לא קדמו אתכם בלחם
ובמים” וממילא נתגלה הדבר שאין פיתם
מצויה ועוד החטיאו אותנו בעון ע”ז - לכן
תתעב אותם ואפילו ”דור עשירי לא יבא
לו בקהל ד'!!!”
בהמשך נאמר: ”לא תדרש שלמים
וטבתם פל ימיה לעולם” (דברים כ”ג, ז).

ולכאורה המילים; ”פל ימיה” מיותרות,
שהרי כתוב: ”לעולם”?
אומרת הגמרא (מגילה י”ב:): כאשר
המלך אחשוורוש כעס על ושתי המלכה,
קרא לחכמי ישראל ושאל אותם: ”מה
לעשות במלכה ושתי?” אמרו לו מיום
שחרב בית המקדש וגלינו מארצנו ניטלה
עצה ממנו! אבל חכמי ישראל הציעו לו
לשאול את המואבים, שכתוב: ”שאנן
מואב ושקט הוא אל שמרי” (ירמיה
מח יא) והם מעולם לא גלו ויושבים על
מקומם כמו יין על שמריו.

אומרים התוספות: מעשה זה היה
לאחר שסנחריב בלבל את האומות ולא
היה שייך כלל לתעב את העמונים, כיון
שלא ידעו מיהו עמוני ומי לא. אבל
המואבים - אותם, סנחריב לא בלבל
ועליהם נאמר: ”שאנן מואב”.

אומר ה'חתם סופר': ”לא תדרש שלמים
וטבתם” (של המואבים) ”פל ימיה לעולם”
ולמה? בגלל ”שלמים וטבתם”, ש”שאנן
מואב”, לכן עליהם נאמר: ”לעולם”,
שאפילו לאחר תקופת סנחריב, שכבר
בלבל את האומות והעמונים התערבבו
באומות המואבים עדין אסורים.

”לא תשיך לאחיהך נשך כסף... לנכרי
תשיך ולאחיהך לא תשיך...” (דברים כ”ג,
כ' - כ”א)

האם זה נאה לנהוג כך, דהיינו לקחת
ריבית מהגוי ואילו מהיהודים לא. הלא
זו גזענות?!
אלא שאין הענין כן: אם מקיימים

’אגודת חברים’, שכל חבר באגודה אינו
מלוה בריבית לחבר אחר באותה האגודה,
אבל לאדם אחר מחוץ לאותה האגודה
יכול להלוות בריבית, אין זאת גזענות
כלל, כי בדיוק מאותה סבה יכול האדם
מחוץ לאותה אגודה לקחת ריבית מחבר
האגודה עבור הלוואותיו.

”לא תשיך לאחיהך נשך כסף נשך אכל
נשך...” (דברים כ”ג, כ')

אומר הפניני קדם' בשם רבי יחיאל
שלמה ברמן: על המלוים בריבית נאמר:
”אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם”
(תהלים נה כד). למה הכונה?
ע”פ הגמרא (שבת פ”ט): שיצחק
אבינו עשה את החשבון לד', על שבעים
שנות אדם; 'כמה שנותיו של אדם שבעים
שנה, דל עשרין דלא ענשת עלייהו, פשו
להו חמשיין, דל כ”ה דלילותא, פשו להו
כ”ה' עד גיל עשרים ד' לא מעניש ונשארו
חמישים שנה, שמתוכם מחציתם לילה
ומכאן שהאדם יכול לחטוא לכל היותר
עשרים וחמש שנה...וע”ש. כל החשבון
הנ”ל, תקף בעבירות רגילות, אך בלקיחת
ריבית, העבירה משתלמת לעובריה גם
בלילה, שהרי הריבית לא נחה לרגע!
ולכן על המלוים בריבית נאמר: ”אנשי
דמים ומרמה לא יחצו ימיהם”, כיון שלא
ניתן לנכות להם מחצית מזמן העבירות,
עקב לילה.

”מוצא שפתיך תשמר ועשית כאשר
נדרת לד' א-לקיך...” (דברים כ”ג, כ”ד)

מי שמבטיח, צריך לקיים. הגמרא
אומרת (נידה ל:): שלפני שהאדם יורד
לעולם, 'משמביעין אותו תהי צדיק
ואל תהי רשע. ואפילו כל העולם כולו
אומרים לך: 'צדיק אתה', היה בעיניך

כרשע' משביעים את הנשמה 'תהי צדיק'
והאדם נשבע על זה.
בספר 'המאורות הגדולים' מסופר
שאפילו כל העולם כולו אומר לך: 'צדיק
אתה', תהיה בעיניך רשע. אבל היום,
כל העולם אומר לך רשע ואתה בעיניך
צדיק...
ועכ”פ כתוב: ש'מוצא שפתיך תשמר
ועשית כאשר נדרת'. מה נדר האדם? הוא
נדר שיהיה צדיק ולא רשע לפני שבא לעולם
ועליו לשמור על מוצא שפתיו ולקיים מה
שהבטיח! כך מסביר השל”ה הקדוש.

”כי יקח איש אשה ובעלה והיה אם לא
תמצא חן בעיניו כי מצא בה ערות דבר
וכתב לה ספר פריית...” (דברים כ”ד, א')

על מה נאמר: ”אם לא תמצא חן
בעיניו”? אומרת הגמרא (מסכת גיטין דף
ז א'): 'אפילו הקדיחה תבשילו'! בגמרא

יש מחלוקת בין בית הלל ובית שמאי לגבי
אי מצאית חן בעיני הבעל.
'מתני' בית שמאי אומרים: "לא
יגרש אדם את אשתו, אלא אם כן מצא
בה דבר ערוה", שנאמר: "כי מצא בה
ערות דבר" ובית הלל אומרים: "אפילו
הקדיחה תבשילו", שנאמר: "כי מצא בה
ערות דבר" בית שמאי מפרשים ש"מצא
בה ערות דבר", כלומר שזינתה. ובית הלל
מפרשים זאת; 'אפילו הקדיחה תבשילו'
יכול לגרשה.

הגה"צ הרב שלום שבדרון זצ”ל הסביר
את המושג 'הקדיחה תבשילו'.
יש שלשה סוגי נשים:

האחת - כשנשרף לה האוכל, היא
נותנת לבעלה מהשכבה העליונה, הטובה.
ולעצמה היא שומרת את החלק התחתון,
השרוף.

השניה - שאינה חסידה כמו הראשונה,
חולקת מחצה לה ומחצה לבעלה מהאוכל
- הטוב והשרוף.

השלישית - המרשעת, את החלק
הטוב היא משאירה לעצמה ואילו את
החלק השרוף היא נותנת לבעלה, דהיינו
'הקדיחה תבשילו' - רק את שלו - שלה

יצא בסדר...
הגמרא אומרת (עירובין מ”א:): 'ג' אין
רואין פני גיהנם. אלו הן: דקדוקי עניות
- וחולי מעיין - והרשות (= 'מי שיש לו
נושין' - רש"י) ו"א: אף מי שיש לו אשה
רעה. ואידך: אשה רעה מצוה לגרשה'
ולמה שלא יגרשנה?

אומרת הגמרא: 'ואידך: זימנין
דכתובתה מרובה' הכונה לאשה רעה
שכתובתה מרובה ואין לו כסף לשלם.
ושואלים: למה שלא יאמרו שכתובתה
מועטה ואין לו כסף אפילו לזה? למה
צריך לומר דוקא 'דכתובתה מרובה'?
כתובת אשה היא מאתים זוז. ומי
שיש לו מאתים זוז לא יכול לקבל
צדקה, לפי שאינו בגדר עני. נמצא שמי
שאין לו מאתים זוז הוא עני וממילא
יש לו 'דקדוקי עניות' ומטעם זה בלבד
לא רואה 'פני גיהנם'. לכן צריך היה
לכתוב שהטעם שלא מגרשנה הוא מפני
'דכתובתה מרובה'.

”זכור את אשר עשה ד' אלקיך
למרים...” (דברים כ”ד, ט')

בספר 'המאורות הגדולים' מסופר על
'החפץ חיים', שנסע בעגלה עם סוחרים
בהמות. השיחה נסבה על עניני בהמות
ונחת-רוח ל'חפץ חיים' לא היה מכך.
לפתע נמאס לסוחרים הללו לדבר על
בהמות ועברו לדבר על בני אדם! מיד
התערב 'החפץ חיים' ואמר: 'הלא דברתם
כל כך יפה על עניני בהמות, למה צריך
לעבור לדון בבני אדם?!'. מאחר שלא
הכירו אותו, לא שעו לדבריו וכשראה
שממשיכים לדבר בקש מהעגלון לעצור
וירד מהעגלה. אמר: "מוטב ללכת ברגל
מאשר לנסוע בעגלה ולשמוע לשון
הרע"!

”כי תקצר קצירך בשדה ושכחת עמר
בשדה לא תשוב לקחתו לגר ליתום
ולאלמנה יהיה...” (דברים כ”ד, י”ט)

ודבר פלא הוא! מילא מצות פאה, האדם
משאיר מדעתו פנה בשדה לענים על מנת
שיתן אל לבו שהכל מד' ויש לתת לענים.
ואילו 'שכחה' - כמה שהאדם שוכח, גם זה
נהפך למצוה?!

מסביר 'חרושי ידידיה הלוי': חסד עשה
ד' עם האדם שנתן לו את מידת השכחה,
שאל"כ היה האדם נפטר מן העולם מדכאון,
הלא כל מאורע עצוב היה נחרט בזכרונו
לעולמי עולמים! ועל החסד הזה כיצד
אנו מודים לד' יתברך? ע”י מצות 'שכחת
העומר', שאז נותנים זאת לענים. והיא
התורה לד' על השכחה שנטע באדם. ■

מעשה גדולים

ה"בלורית"
ועולם הבא

על אמונה יהודית
פשוטה שגילה
סניגורם של ישראל
אצל שוליה של ספר

שוליה של ספר, עבר בימי
הרחמים והסליחות על יד ביתו של
הצדיק רבי לוי יצחק מברדיצ'ב
ז”ל. הלך אותו שוליה בגלוי ראש
ושערותיו עשויות בלורית. הצדיק
הבחין בו דרך החלון וקראו להכנס
אליו. נכנס והצדיק שאלו: "למה
לך הבלורית הזאת?"

השיבו הלה: "יש לי עסק עם
שרים ו'פריצים' הבאים להסתפר
ואני צריך להתנאות בפניהם".
"שמע נא" - אמר לו הצדיק:
"אני נותן לך שטר כסף נכבד
בשכר שתסיר את בלוריתך; הרי
יש בזה משום 'ובחקתיהם לא
תלכו'" (ויקרא יח ג).

"לא!" השיבו הבחור.
- "אתן לך שלשה שטרות בעד
זה".
אך הבחור אינו מסכים. הוסיף
לו הצדיק עוד ועוד, עד שהגיע
לעשרים שטרות.

והבחור אינו מסכים.
אז אמר לו הצדיק רבי לוי
יצחק מברדיצ'ב: "אם תסיר את
בלוריתך, אני מבטיח לך עולם
הבא".

מששמע הבחור דברים אלה הוא
שלף מיד מתוך כיס בגרו מספרים
וברגע אחד גזז את בלוריתו.

עמד הצדיק מברדיצ'ב כדרכו
ואמר לפני הקב"ה: "רבונו של
עולם! ראה נא מה גדולה ומה חזקה
היא אמונתם של היהודים ואפילו
פשוטים ביותר! כמה יגיעות צריך
אדם כזוה ליגע וכמה טרחות הוא
צריך לטרות, עד שירויח שטר אחד
וכל שכן עשרים שטרות שהוא
סכום עצום ובכל זאת מה שלא
רצה לעשות בעד עשרים שטרות
עשה בעד חלק לעולם הבא אף
שמעולם לא ראה אותו עולם הבא
בעיניו". ■

טעם, גבון.

שמן קנולה טעמן

יגרון באיכות:
השמן עמיד בטיואון ואינו נשרף.
אכן אינו מפיק ריח אלאי "שרוף".

יגרון אשורי בריאות:
רק 5.5% שומן רווי!

יגרון בטעם:
טעמו של השמן נפלא, ונוכחותו
משביה כל גפריט!

יגרון בהכשר מהודר!

הציבור פסק: שמן קנולה של - הנמכר ביותר בציבור החרדי!

"עשרת המוצרים הנמכרים ביותר באוכלוסיה החרדית, לפי סדר הדירוג, הם: חלב מהדרין בשקית תנובה, 3%, 55 גבינת תנובה, קוטג' תנובה 5%, "גילה" תנובה (לבן), חלב בשקית טרה 3%, גבינת תנובה 5%, באריזה חסכונית, קורנפלקס תלמה, גבינה 5% תנובה בד"ץ, סוכר לבן סוגת ושמן קנולה של טעמן"

מחקר מיוחד שביצעה איי.סי.נילסן ישראל בקרב הציבור החרדי (מאי 2004 - אפריל 2005) ואשר פורסם ב"מעריב" וב"ידיעות אחרונות" ב-24.6.05 - קבע: